

veicēji un cienīgi nokļūt "gineksu grāmatā". Ja iepriekš, lai noteiktu patieso meža stāvokli gadu desmitiem pētīti strādāja daudzu desmitu mežu speciālistu, tad tagad daži šie "Silavas" specialisti jau pirmajā "Latvijas valsts meži" darbības gadā noteica, ka mūsu Valsts mežu pieaugums ir nevis vis 5-6 miljoni kubikmetru gadā, kāds tas bija visus iepriekšējos 70 gadus, bet gan trīs reizes lielāks, pāri par 16 miljoni kubikmetri (tagad gan tas nolaists uz 12 miljoni). Tā tad šie parauglaukumi ir pierādījuši, ka mūsu meži pēkšņi ir sākuši trīs reizes ātrāk augt un tos var arī trīs reizes vairāk cirst. Un pirmos "Latvijas valsts meži" pastāvēšanas gados, tas arī tika darīts, gadā nocērtot 13-14 miljoni kubikmetrus koksnes. Pēdējos gados šie ciršanas apmēri pamazinājušies, bet tas gan nav pašu meža apsaimniekotāju labdarības žests, bet gan arvien mazāk palikušo mežu, kurus var cirst pēc koku caurmāra.

Kad mežu apsaimniekošanu pārņema mežrūņieki, bija skaidrs, ka meža izmantošana palielināsies. Bet, ka tas notiks tik dramatiski, neviens nedomāja. Nedomāja, ka turpmāk uz mežu raudzīsies vienīgi kā uz naudas gūšanas objektu, neņemot vērā tā sociālo, ētisko, bioloģisko, ainavisko un cita veida meža nozīmīgumu. Sākās pat debates, vai nav jāļauj kokiem augt līdz pilngatavībai, bet tie nocērtami jau tad, kad sāk samazināties to gadskārtu pieaugums, tas ir, pusmūža vecumā, tādējādi pārvēršot mūsu mežus par plantācijas mežiem. Pie tam netiek ņemts vērā vai patiesais meža īpašnieks sabiedrība to vēlas vai nē.

Sabiedrība tiek maldināta, ka uztraukumam par meža stāvokli nav pamata jo meža platība palielinās. Palielinās gan, bet tas notiek lauku aizaugšana dēļ uz privāto meža īpašnieku rēķina, no kā sabiedrībai ir maza labuma. Valsts mežu platības ar nelielu procenta daļas starpību ir tādas pašas, kādas tās bija to izveides sākumā. Attaisnošanās ka varam valsts mežus izmantot intensīvā, jo kopējā meža platība palielinās, ir kārtējā sabiedrības maldināšana.

Raugoties uz to kas notiek Valsts mežos rodas iespaids, ka patreizējie tā apsaimniekotāji uzskata, ka to rīcība esošie meži ir viņu privātīpašuma un tie ar tiem var izrīkoties pēc savām vēlmēm, nerēķinoties ar sabiedrības interesēm. Un šī vēlme ir no tiem ņemt pēc iespējas vairāk tagad, kamēr paši ir pie teikšanas, un var nodrošināt sev labu dzīvi gan patreiz, gan nākotnē. Kas notiks tālāk, tas tos maz neinteresē. Pēdējos gados paraugoties uz lielajām kailcirtām, un no tām iegūtās koksnes dimensijām, skaidri redzams, ka tās nāk no audzēm, kurās pēc būtības vairs vairs nav mūsu, bet mūsu pēcnācēju īpašums. Mūsu darbības laikā, tāda vecuma mežu nociršana kailcirtēs tika uzskatīta par nopietnu mežu apsaimniekošanas pārkāpumu un tika pielīdzināta kriminālnozieģumam. Civilizēta sabiedrība dzīvot uz bērnu rēķina, ir amorāli. Kā jutīsies mūsu pēcnācēji, kad tie nomainīs mūs. Vai tiem nebūs vajadzīgs mežu atbalsts, nevajadzēs darba vietas, ar ko tagad aizbildinās meža apsaimniekotāji, ka tiem lūdz pārtraukt forvarderu darbību kaut vai tikai meža dzīvnieku vairošanās laikā. Lai kā mums centās iegalvot ka pie patreizējām tehnoloģijām derīgi ir arī tievāki koki. Bet spriežot pēc tagadējās meža izmantošanas intensitātes, pienāks gals arī tiem un tiem foverderiem gribot vai nē nāksies pārtraukt darbu. Un vai tiešām patreizējie meža apsaimniekotāji to nesaprot ka ir laiks piebremzēt šo vidēja vecuma mežu izmantošanu, ka tā rīkojoties Valsts mežos pietrūks arī šo tievo dimensiju meži. Nesaprot kā ir pēdējais laiks, lai saglabātu ienākumus no vēl cērtamiem